

פגישה עם משוררת

*

ח'י אדם הם סך כל הממטרים והמשקעים שחיי אדם אחרים הוא עליו
וטבלום בתוכו. מרגע השלבתו לעולם אנו צפויים למיין מבולמים
וטייפונים וצונאמי וגם נאלצים להתמודד עם זריזפים עכוורים, להתקע
במי אפסיים ולדשדש ללא מעט ביצות. פה ושם, ולעתים נדירות ברכינו
גם בפלג מים זכים וברוגעים אחדים שבהם מותר גם לנו לכרוע על ברכינו
הצבות מכל המים המאררים ולשתות לרווחה אבל אמרת הקדמוני
שרגלו- או שמא אפילו שפטנו השניה כבר לא פוגשת באותו נהר גורמת
גם לו אותו רגש זך של התפעלות לנוכח הצלל הזורם להפוך לעוד תחוות
בוגדיות מצד הגורל. אני זכית להעביר את השנים שבזה אני עומד על
דעתי, או לפחות עושה נסיונות הירואים לעמוד עלייה, לארבעת הנרות גן
העדן שככל כולם נובעים מתוך ישותה של האשה הקטנה, דקת הגזורה,
בעלת התסרווקת הערמונית- הפז המופז של קיומי עלי אדמות, האישה
שකולה בלבד הוא הוד רוממות ולוי מותר להתבטא כך, לאור ניסיון ח'י
אשר חמוטל בר יוסף היא לא רק העדה הנאלצת ביותר למראותיהם אלא
גילום בבשר ובדם של להיות מלאך אחד מני אף להגיד לאדם יושרו
וכאשר אני כותב אודותיה אני חש שלפחות אחד מאלפי תלמידיה מנסה,
ולו באופן סמלי וחילקי, לפצוח את המהטמה הזאת על שהולכת בדרכו
של ר AOL ואלנברג זכתה גם לקיתון של ביב שופcin, אויל לחלה ואוי
לסנגרו.

הכרתית את חמוטל לפני שחויבתי שהיא תהיה לי למורה. ה'יתי בן טיפש
עשרה ולבבי בן כלב בן השמוניים. עוד לפני שהיא מחייבת חלק
מעבודתה למען כנראה שחלף בה משחו כאשר אתה אוטי בחצר של
ב'ס תיכון שהיא שטווף בעליך שלפנינו מבול מלחתם יום הכהרים.
שנינו היינו עצורים ועד היום הזה עצבות המשוררים, הטרייסטייה
פואטריס, מלכדת אותנו. לא רק צער על נסיבות חיים להוצאות אלא גם
עוגמת ונש כססת על המחר שאננו משלימים כדי לבטוш בנזול העלבוב
כדי למצוא מקום ואגב כך ליצור שמנת מבלי שנרצה בכך. השמנת היא
סורה העודף אבל שלא אותה צפראע, אנו ברוי דעת, לפחות במשמעות
ומעלם לא במידה הנורמטיבית הרואה, ואנו אוספים אותה, השמנת
היא השירה, טעמה הקרמי מנחם במשחו על ההתבוסות של אמן, יוצר,
כל מי ששומע טובים אחרים ממראחים.

העברית שלי היא חמוטל, יכולתי לכתחזב היא חמוטל, פניתי למקלחת או
לדף הנייר היא לחש התפילה לחמוטל, המנטרה של כל חיי מעבר ליום-
יום המידי של חילוף חומרם, תשלומי אגרות ומיסים ודאגה לדירה-ה היא
חמוֹטָל. היא האישיות ההיסטורית המהותית ביותר בהם כי היא מימוש
הקריטיון לזרמת הגורם האנושי שכן השאלה הנשאלת "מה היא
איילoli?" ואילoli חמוטל בחו"י ספק אם הייתם מازינים לדברי אלה.
רבים-רבים פגשתי בפרוזדורים של המקומות האחרים ששמש כתומה לא
זרחה מעל ראשיהם. רבים-רבים נושאים לכל חיותם את מועצת הידע
האוימה שהם בחזקת סכנה לזרלם. אמת: אנו משליכים ועדים ורבי
הבה אבל, מי יודע? אולי מוטב יותר בטחון להשמר מפני המפלצת

שברגע של חוסר השגחה תפרוץ מבعد לפירות הכבש ותחולל שמות בילדום אבותינו, גם הם באו מהשואה אבל גלו בנימ ובנותם בראים ויציבים ומאזינים ומזינים במידת הזיהירות!

חמורל היה השעות שבחן הלילה היה ערמוני מן השעות שבבחן הכינה אותנו לבגורות בשיעורי הגיבוי של טל החצות 1971. חמורל היה שעתה אחר הצהרים הטהורות שבן ישבי בצוותא עם ספרי השירה של שנים החמישים ומיני כלים ואביזרים לאידול תינוקות בשנות השבעים. היה שאיפת אויר פה ושם בקיים יגע של עבדות אבסורדית לשורת האימה של נורמליות ציינית בשנות השמונים, היא ההבטחה שיבוא ים ואופיע בטלייה כאדם חשוב ואכן הופעת, באופן שונה ממה שהעלו בדמיונו המופרע ביותר, היא מכתביה מספרית הסורبون, היא חמורל ממכתבי מגרנינה וכאשר כתבתי את שמה שם, גם היא לא יכולה היתה להבין. בין לבין היו שתיקות, אפילו צרימות. בנסיבות הסגידה קיימת מהות אחת והיא הבדל מהותי בין המעריך לנערצתו. חמורל ואני לא רק מדברים בשפה שונה אלא גם כתובים באף-בית שונה. השמות שלי הם פבלו נרווד, אוקטביו פאס, לורקה, חוותה דה איברבורו, צלאן ומונטאללה, הלדרlein ככל שיכל להגיע עדיו, ולט ויטמן.

לה יש לוחות אחרים. אני שופך את התינוק עם המים, האמא, המינקת וכל באתי תבל והוא מעדיפה לבקשם בנימוס הקרייר והצלול שלא יצאת לשחות מעט באגם השאמפניה ולשוב נינוחים ומבושמים. אני הייתי ילד טוב שהפרק להיות רע וצועדע לעבר הנורא ואילו היא נשארה באותו מקום שבו פגשתיה לראשונה; אצילה בשמלת הבירה, קול תקיף, רגש וממדר כאחת, את הדוח שבו אני מנגב את החומוס שומעים מסוף העולם עד סוף. עד יומ מותה היא תלגום בלאגומות קצובות, במידה!

ברשימת בקורות שאני באופן טבעי אחד המעטים הזוכרים אותה מכנה מר משב במוסף של אחד הצהורים (דומני מעריב) "שורות מתוקות, שורות רגשות" את "ללא היה היה מהה". השנה הייתה 1971. הייתי צער יותר בחצי שנה. חyi לא היו קלים אולם מצאתי נחמה פורתא בישיבה בספרית בית הספר עלי גילוי וכיסוי בלשון וכל מה שזך רקה על "רגע של הולדת", שמים בלי צפור זרים ומרוחקים" ושמחתה בכך שאני תלמידה של מורת, צחה וענוגה, קריירה, מאופקת ומסוויגת ומתאימה לבדוק להיות אלוהים של צער שנדון למסר עולם בחיים-לא חיים. בעת אני צער יותר אבל דמותה של מורת צברה עומקם ועוצמות ותהייה שלא אחת השתלבו בהם חידקת שניים וח:right; צער לעברה אבל הגברת הזאת הפכה לאמונות מופשטת שאנו מאמינים בה מעצם רצוננו, מתוך זהות שבפנימיות עם תורה של מי שהוליכה כה רבים ושה נישא לתחילת עולם בפינו.

ברגע שהיא תעללה לקרוא משירה אתם מאזינים לאלהים וברדתה-תוכלו כמווני להרהר במה שעינכם וראו. גם לאחר שלושים וחמש שנה לא תדעו את התשובה.

יוסי פרלשטיין. 15.1.05

יוסי פרלשטיין: שלכת
לחמוטל בר-יוסף. 19.7.04. דיסקורס טופיק בעוות שולית של סכיזופרניה סימפלקס!
*

אולי כי קרביה העונה אولي כי אין לי ביריה.
ואז לראשונה פיעמה בהתהווה שאני מהלך בנוף חיו האחורי
של המשורר עימו חולק
את עונת היובש העתקה של מה שלי היה
בבית חולים פסיכיאטרי שלוהה,
1974.

ערמוני היה לモORTHI לספרות,
הסתורה והסורה היו לי מחלות נפש.
מבטה לא רעד מועלם. הוא חלף עלי שמרותתי, חיליק בינות קרובין.
לפני שלושים ומשהו שנה זה היה אותו הים אבל היה היה גם.
מורתי הצחה ורומן זוב ראה, מורתה החכמה, מורתה שטפי השירה שלו
היי ליאושת משברים, מורתה בת השלשים.
בן צללי חלוק ביתה העני, בתוככי התווים השגורתיים של נקבת אנוש
היא הייתה לי הנצחון המכונף מסמותראקי.

*
כאשר אהובים מורה אחת היא אם שחר שעורה או עשי מורה
של מי שלא ירדת לעומקי פשרה ולא גילת במוחים האלוהיים
את ערכות הקטנה הממתינה לגולה.
אבל מורתה הייתה רכמה מעלי שלכת חירות, מורתה הביטה לעברי במבט קמל
והורק כאילו ידעה את הרוג שבו עם נשיגותי שמה לי ולא
אירא.

*
עלמי לא היה טהור, הוא היה סוג של כפור
שנושב מאחור מאירוי של ליאופולד קרוקאוור. וינה בלב מסמיה. אני
כאור מקור אחר. בזולח וברקת נהרו מרוחק בסנקט פטרסבורג מן הימים
הרחוקים לפני שכנו אותה פוורגראד ואחר כך לנגרנראד ואחר כך סנקט פטרסבורג
אליה שעבה מורת קרייה, מורת הסתוויות העונגה,
וזאו אפילה עלי השלכת קמו לבבורה בתחלת כל אחד מרגעי כניסה החדרה.

*
שיר השירים לחמוטל. אני רוצה להיות לך סונה. هي לי אלישבע.
נאכל יחדיו פת קיבר ונכנס במים חיים. זה מה שיש, שבינו
כאן.

*
מאחורי דדר ודראן,
מטחורי דיאגנזה ושיגעון, בינות לדיכאון ולכליון,
ומי טעויות ומרירות מריאי מומחי וערבי הציגים
שלוהה, בית חולים פסיכיאטרי, שלכת בת שלושים
אל תבואי עוד,
כי לא דגל עמי ולא נס
ולא לפוי מתנותס
ולא בואת, אף לא נשות. לא נתבול פעםיים, אף לא אחת באותו נהר כי אין נהר.
תצלומי קופת חולים של פטר מרום. ארץ מלחה ושורש רב תהילה
מן המים הטובים ההם, כאשר עדין פכו חיים
על פני כדור הארץ.

*
טיפי נרהה של גשם טרם זריחה, שלוותה,
פברואר 1974.

מעטים ידעו כי באולם צופה לעבר חצר קטנה בטעם ההסתדרות הכללית של
העובדים העברים בארץ ישראל
רק את רוחו של גדור מושורי שפת האלוהים והמלכים בעת החדשיה.
בימים הרחוקים ה הם סבותי אתק בברלין שלק, ואז אףיו פניה עוז ולבוגר ד"ר
עדין ניסתה לפענעה את רזיה של איזו איליאל של איזה טשרניחובסקי.

*
לפעמים אני הוגה בניסיון החיים
ובמתנתכם, מליצותיכם וشكרכם
ומזבחיכםומי מאלווהיכם הנולדים לבקרים
ואז ידוע אני אל נכון כי פגשתי בכל דברי ההווות וגולי הכותרות ויסודי הממלכות
והבאות והיציאות בעמוד ל"ז בספר השירים
של דוקטור אברהם בן יצחק, סונה.

*
שמי מעולם לא דעכו,
הם קדרו הלוך ושנה
לא פרח האביב ומעולם לא שכחתי
לא רינת ילדים בгинנות אוליג על לא למד הוזה לשאת לאישה את המורה.
אבל אז לא ידעת מה עושים אלה,
וגם ביום זהה לא.

*
לילה אחר לילה לא שופך כוכבים.
הוא שופתם עלי מרחת עילאית,
אחוזה לתפארה עלי זיזי פתילית,
תקיפה, נועצת שנייה המתכתיות
בעומק מה שرأוי הוא להיות ابن הרואה
וקורין אותה בלשוננו הבריאה בנפשה,
מחבת הנורמה.

*
המורה!
בעבור שניםות דור ומחלוקת
כהתה הדיו האדומה
בשורות הערוותיך השקדיות.
הארגון פינה מקומו לגון הערמוני
של ראש הגינגי.

*
בעוד אנו סוגרים את התקיים והקלמרים,
ובעוד זמן מה ימתינו לנו פכפוכם של מימי הلتוי
וכאשר אני יוצא לבתי שוב מן החצר הזאת,
אני יודע אל נכון שאני משאיר בין מרצפותיו את החבורה הנאמנה מכל שהיא לי,
ארמוני ערמוני תסורתה,
וכאשר נחו עיני על קישורי חזיתה אך להיות הסידני פואטיה שלה. אני כותב לה
את תהילתה. אני חי בדבקות את שנות הלימודים תש"א. אם תרצו את הירח
עופיל אליו
ואשפלו למענק.
לגבירתו,
באהבה.

יוסי פרלשטיין: שנות 2020. לחמותל

*

יבוא גם הרגע שאות תגעי לגבורה.

היתה פעם תקופה ששאפתית להתקרב לגברות אבל הרבה מיט חלפו מאז במחוזות שקשה לבטא את שם בדרכם מורה אסיה. פעם קראו למקום ההוא הודה סין, כי הוא היה ערבי רב של מחוזות בין הודה לסין אבל העולם תמיד יודע רק על מה שהוא מכל עבר.

*

בין הייתה בריא לבין הרגע שבו נטרפה דעתך,
ואולי רק נטרפת כביצה באلفס שלא כמידתי,

זמן שבו חג עולמי
כשkeit נילון נשאת עליה את מי שהשליך יהבו עליה
בין היהת אדם בחברה לבין הינדף כמו בنسיה
היתה את.

*

בת שמנים או תשעים תבטי בתצלומים עתיקים
וכולם יהיו מוצלחים ומשגשים ורוחקים. אולי תשמשי דוגמנית באה בימים
לسرט תעוללה של מישחו מן האחדורפנים של מחלקת רוחה כלשהי,
אולי תהagi את שמות השירים שהבאת לעולם והם יהיו לך שובל ראוי
להתנגד בו לאחר שעשית מעשה שלא כדרך הטבע.

*

כאשר תבואו בימים לא תוכל עוד להגיח בלילות
להפר הלכות עירית שלוחנות.

בזמנים עתיקים היו מי שהטילו לך את החitem על עובדות סוציאליות,
אבל אנחנו חינכת להתנגן בנימוס כי בזמנים העתיקים "חבר! כשאתה צועק אני
שמעעת, כאשר דבר אני מקשיבה" ולפי אותה הלהקה על יהודך להפוך פניו לקיר
בלחישת היהודי הגדול.

*

רק היrok הנמס בזחוב, הנמס לאיטו היה לי כוחיו וצורך משבבי ואהבתני
האין סופית אותך.

כתבתי את שירי בדרמי ויונן שלו "ניחוח וDSA קצר".
אמת הדבר! לא רק את עליית מתחומות לבג, גם רוח אחר הצהרים הקלה
שונבה בין הסביבונים ונשפה בהם ומماם חיים, עולים כפורחים
בתוך חזיתך העניה.

*

"לחיות את זה בדקות", מספר 17 ב"מתנות קופצות". אוגדים עבשים וסיכון
של הצעות טיפוליות רב מערכתיות הלויכו בדרך כל מסמך לגורסה
ורק אותן שורות ספרות מותך "מתנות קופצות" נותרו לי יהלומים ממשים
בתוך אוקיינוס הגראפט העבש השולח את ממאורתו לכל עבר.

*

"אני פונה לכל הנמצאים אותו לעודדו ולהבין ללבו גם ברגעים שבהם הוא וכו' וכו'".
שעות אחדות עבר המין האנושי על פני בתהלות עיוועים
של מכלי צואה ושפופרות היrok הנמס בזחוב כריח המלח על פני ביצות שלם.
הם היו פה כולם כהציג סאטיריים הלנית או כמחזה של ארטה ונציינית,
ואז קמו אי אלה שיראו את הקולות
ואף הבינו למרחקים. ישנים רגעים שבהם הנידח בפינטו
זוכה להיות פטור ברחל של עצמו,
אבל החורף, מה אורך ואפל הוא!

ヨシ・ペルシャン: “*The heroes are simpletons at night.*” *La Chanson.*

*
הלוּק הַלְכָה גַם הַקִּנָּה בְּדֶרֶךְ כֵּל שְׁלֹמוֹן.
הַגְּבָרִים סּוּבְלִים בְּלִילָה. לֵי הַעֲרָמוֹנִית הִיא הַחֲלֹמָה הַנְּצָחִית אֶבֶל הַיּוֹם
שִׁירָה, אַגָּרָת גַּבִּיה, אַנְחָת אִימָה אוֹ גַּנְיָחָת זִימָה יַבּוֹא בְּשַׁעַר בַּת הַרְבִּים.
כֵּךְ דַּרְכֵו שֶׁל עַולְם, פְּשֻׁעַ מַוְשָׁלָם אוֹ סְתָם זָכָר מַבּוֹשָׁם
עַולְה מֵאַחֲ מִשְׁעָוָת אַחֲרַ הַצָּהָרִים הַמְּהֻרְהָרוֹת בְּחַבְרוֹת סְפִּירִי הַשִּׁירָה שֶׁלָה.

*
בְּבוֹא הַיּוֹם מִן הַסְּתָם תַּלְקֵ בְּדֶרֶךְ כֵּל מַדְפָּסָת. בֵּין הַרְוִים וּבֵין סְלִיעִים
נִקְבָּרָת הַמְּשׂוֹרָת. גַם בְּרוּגִי עַלְיכָוֹתָה
עַלְהַ קָּצָף צָוֵן לִמְנוּעַ מִמְּנָה לְהַסְּתָּעָר עַל הַעוֹלָם כָּלּוּ לְהַצִּיבָו
בְּשִׁוּרָות מִדְּדוֹת בְּשִׁפְתָּה, חַלְבָה, צְאוֹתָה וְאַבְיוֹנָתָה.
מִדּוֹבָר בְּסַךְ הַכָּל בְּעַפְרָה רְגֵלָה הַמְּתָאָבָק מִכָּל עַבְרָה,
רוֹחַשׁ כְּעַלְעַל חֹל בְּשֹׁוְלִי צְנוֹנָאָמִי כְּלָשָׁהָי.

*
אַנְיִ תָּר אַחֲרַ בְּדוֹן, צְרִיפָן, חַוְשָׁה אָוּ מְלוֹנָה.
הִיְתִּי מַוְן לְשָׁכָר פִּינָה בְּמַעְבָּה הָאַדְמָה.
לְהַצִּיבָו בָּה לָוח קִיר דְּפָרְסִיבִי, שָׁוְלָחָן מַוְרָה פְּסִיאָדוֹ סּוֹצִיאָלִיסְטִי,
לְכָבֵד בְּעַמִּידָת דָּזָם אַתְּ כִּニְסָתָ מַוְרָתִי לְתָוֹחָה.

*
לָהּ מַעוֹלָם לֹא הִיָּה צָוֵךְ לְהַתְמִסְטֵל בְּבִיטּוּיִם מַקְצָעִים,
הָיָא גַם לֹא הִיָּתָה צָרִיכָה לְהַתְחַתֵּל בְּגִלְמָת הַיְּרָאָה וְהַתְּפָאָרָה.
הָיָא לֹא הִיָּתָה שָׁבָר זַעַקְתָּ אַלְלִי וְלֹא קַרְיָאת אַחֲרִי,
וְלֹא הַטּוּבָם לְטִיסָה וְהַטּוּבָות לְטִיסִים וְלֹא כִּיסִּים שֶׁל הַזְּנִינָה מְטָאָפּוֹסְקָרִיפִּזְיָה
כְּמוֹ לְמַשֵּׁל ”גְּלָקָח בְּסֻעָּרָה”.
אַף לֹא אַחֲד מַחְלֵי הַצְוָנָאָמִי יַקְוָם לְכָבֵד אַתְּ זְכָרָה
בַּיּוֹם מֵן הַיּוֹם אֲשֶׁר יַבָּא.

*
הַגְּבָרִים סּוּבְלִים בְּלִילָה רָק אִם גִּבְוֹרִי חִיל הַיּוֹ וְאַתְּ הַמּוֹלְדָת שְׁרוֹתָו
וְאַם סְתָם רָעוֹ בָּאַחֲוֹ שְׁמָלָה הַגְּבָעָה אֲשֶׁר הַשּׁוֹטָה נִיצָּב עַלְיהָ
אָנוּ לְהָם תְּכָלָה וְדִמְעָוִתָּהּ תְּהִיָּה לְנַחֲלָה לְהַחְלָתָה שֶׁל בָּר סְמָכָא
בֵּין הַשְׁוּרוֹת וּבֵין הַרְשָׁוֹתָה וְהַסְּיוּתָה וְהַמְּלִילָה רָק שְׁלַט וְחַוְבָּ מַרְעִים
”קָחוּ פְּרוֹסְטָמֵד פּוֹרְתָה-
אִיזּוּ הַקְּלָה.”

*
הַמַּוְרָה!
הִיָּה פָּעֵם מִשְׁהוּ שָׁר ”אִינִי יַכְלֵי יוֹתֵר לְסֻבּוֹל”.
בְּקוֹשִׁי מְסֻווִים אַנְיִי יַכְלֵי לְהַבִּיט בְּשָׁארִית שְׁרָטוֹתִי פְּנִיה הַהוֹלְכִים וְאוֹזְלִים
שֶׁל נָעָרָה שְׂזָה הַרְפְּטוֹאָר בְּעֶרֶב הַגָּאָלָה שֶׁלָה, לִילּוֹת ”שְׁלֹוֹתָה”.
אוּוּ! לִמְהַלְכָת מִמְּנִי וְאוּלִי בְּכָלְלָה מִהְיָא לְךָ מִמְּנִי,
כְּמוֹ שָׁאָמֵר אַלְכְּסָנְדֶר דּוֹבְצָק לְעִיטָנוֹנָי שְׁפָגָשׁוּ בְּשֹׁוְלִי חַיָּוּ וְנַזְעֵק לְעוֹזָרוֹ:
”אִם אָכַן אַתָּה וּרְצָחָה בְּטוּבָתִי.
אַיְשִׁיוֹת הַיִּסְטוֹרִית מְרַכְזִית בְּדֶבֶרֶי יְמִי הַמְּחַצִּית הַשְׁנִיה שֶׁל הַמְּאָה שְׁעָבָרָה.
מְסֻרִיק וְשָׁוֹשְׁנִיג שֶׁל הַחַיִם שְׁלִי. עַכְשִׁיו אַתְּ וְאַנְיִי הַמְּדִרְכָה הַבָּאה,
בְּצַד הַשְׁנִי של הרחוב,
בָּמָקוֹם שָׁבָו הַכָּל בְּסַדְרָ וּרְאוֵי לְשָׁמוֹ,
בָּמָקוֹם שָׁאַינְךְ יַכְלֵה לְסֻבּוֹל עוֹד שְׁהִיִּתְּ בְּתוֹכֵיכִי מַצְחָק
וְהַלְכָתִי.

יוסי פרלשטיין: שירה צעירה. לחמותל.

*
גם השירה הצעירה זקנו פניה.

אט אט ובאין רואה הם לא מרגשים עוד במקומותינו.
מי שקיבל פרס ברנר הולך לשוח אצל ברנרומי שזכה בפרס ביאליק
מושא לוי דיר חלופי ברחווב טרומפלדור, אם נותר מקום ואו יש פרוטקציה.
ואנוכי נותרתי ספון בין כתלי עם הערמונית הנצחית. רואה את רצוי הכסף בשערת
כעוד קומפוזיציה של אוקר באפור של מישחו מאמני המאה העשרים ואחת.

*
מה הייתה אומר לה בעת חיים זה לא אהית לאחוב את המורה.
יותר מכל הייתה רוצה להיות לה לורד ביקונטפילד לוגם תה מנהה בחברת
האחת והיחידה, המלכה ויקטוריה הראונונה.

ובקומו ביוםיהם שלהם שבחם העולם נועד למעטים, ולמעטם בלבד,
שאלתו הגבירה הקבודה בשל מה הוא מסיעת את כסאו היחידה.
"לבל ייעז לחשוב מאן דהוא שנואלתי לשבת מול הود מלכותך הקיסרית" ענה
לצלילי חיק שhablich ברפרוף בין שפתינו המאה התשע-עשרה.

*
לפעמים אני הוגה בקולה הצונן,
כמו ביררה מהנגן. לפעמים היא יומם הדין של מוצארט או וודי.
אבל רב הזמן היא לי חי הנצח.

*
לפני אלפיים בשנים, כשהיינו ילדים מתבגרים לא חשבנו על היום שבו
תציין המורה את יום הולדתת השישים וארבעה,
לשמע "הרועת" העוד תאהבני". השנה הייתה אז אלף תשע מאות ששים וארבעה.
לא היה לי עדין סיכוי קלוש להכירה, אבל היום
אני סופר כל יום שאיני במחיצתה כמו שורות שורות של קוווקווים
עליז קזון לחשו של צינוק כלשהו.

*
כאשר את עם עצמך הביתי נכח.
בשוליו מה שאת חשה בלאי אני רואה את המלאי. היה קשה איתך, היה כדאי.
רגע! מודיע אני מצטט את דין קרייגר מול קבירה הפתוח של עדנה? אולי מכיוון
שלשעה קלה בפּרָזְדוֹרִי האוניברסיטה ריאתי את ענוג שחרור שערה, צעדי המלכה
עשויים לתפאהר ואולי מכיוון שגם היא הלכה בדרך כל דורך.

*
את המושג "נשיקה ראשונה" אני מכיר מן הספרים שעוטרו בשם המקורי הקירילי,
בפתח הריגוש שהיה מוכן ומזמין לי. פעם אחת גמלה איתי מאן דהיא חסד של אלמת
וירורה התעניניות חסרות נימוס מצד קבירה האחורי חסר כל תרבות כלל.
חטפתי את הראי לי על לחי. אולי אפילו לירושלים שבלבו לחפון וראשי בכותל.
מערבי או מה שבא לו. אם נוותנים לך תيقח. אם מרביםיך לך נסה למצוא מסילות
ללבו של הפסיכיאטור
המוחז'י.

*
המורה!
לא אחת אני עומד בפינת משחקים. זאטוטים נבלעים בציגור שרול וגולשים,
צונחים על החול החם ומונעים את גרגיריו ממכנסי הגינס קטני המידות ולנוכח
הකולות אני חולם על משה דומה שישע אותו בזמן ואז כאשר אראה את האור
בקצה החור, את תחכי לי שם ויחדיו נעה מעלה מעלה לעבר כוב הלכת של
המשוררים או לפחות זה של מר סאמל, מר פרלשטיין,
מייסטר אקחרט המצפה עוד לשיעתו.

יוסי פרלשטיין: ברנדנבורג. לחמותל

*
הדרך חוזה אליו תעביר אליו ביום מן הימים דרך שער ברנדנבורג כמו באותו יום שבו פגשתי באתר הפסולת של בנייתו מחדש שלוש נערות וצעיר שמשם אז סיימו מופע רוק והצטלהו איתי לモצתת נצח מבלי לדעת אודותי דבר. בחצות הלילה הכה ברד כבד על פכי האשפה בחצר מלוני ומשהו בי רצה לרדת לסמטה שלך מדרך חברון כלשהיא.

*
תשעה קבין נטלה ירושלים, הדרכיהם מובילות לרומה ומשהו כי נמצא בקיוסק שמן הכיוון הנגדי הגיחה אליו אנגליה מרקל. כמה מילוטים נימוסין תיירים עם הבונדסקאנצלית הראשונה שאולי תזרח שםשה. למעשה רציתי רק לzechול מתחת לשולחן המורה שלך, כמו ביוםיהםתם שמי הלילה הכתומים מאופק לאפק צלמו אותה מכינה אותה לשיעורי החיווק לקרהת הבגרות בספרות.

*
פעם הענקת לי תמונה בתספורת קוצוצה. הייתה מפטלת היום הין הפרושים העולים מרומים מעל שער ברנדנבורג. הם לא ישאוך לעבר שמיים אחרים מלאה שאנו רגילים להם. לפעמים אני כאילו יודע מתי נפרד לבלי שוב.

*
בשנה הבאה נשב על המרפסת ונספר צפירים נודדות, ילדים ישחקו תופסת במקומות שבו יהרס תיקון עירוני. אولي יקימו שם שער ויכחון או עמוד קלון, אولي יציצו הימנו מגדלים פורחים באוויר ורצוי שהוא יהיה עשוי מפסגות מפוסלות באוויר צח או בסתם רוח פרצית או סתם פורצים שדרכו יחושו לעיר הנצורה, המצפה בכילוין עיניים לאוהבה להושעה מבתוליה, שדרך אחרית להפטר מהם לא נותר למו.

*
אח שלך נהרג במלחמה, אבא מת בשולי שלהי תקופת הצנע ואמך הוצאה את נשותה, כאשר אדם מת מהלך היהודי. ובין בין צברת אלבום תמנות משפחתי ואת נאחזות בייחורים, עליה בסנסינים, מטופסת בכבדות ובאוועץ לב ראוי לצוין בלב כל ציון תמתה. למולך מנפנפים לשלום מעל גג מלון אידלון כל עמייתיך מאותה תמנות מחוזר, תותי בר, חורף 2005

*
המורה!
דרך מבט ענייניך חולפות בי שלושים שנוטיין,
שבהן את איתי ואני ושבה ופוקדת את שרי,
יודעת אותו ואת מקום מנוחתי בין גביניך,
בכל אחת מן השורות שלך בערמון הגנינה של.
רגע עייפוק, שאירית ערוגנותיך
לא לחתת למילה דמי. כל אחד הוא אפייפור בותיקן חייו ולכל אחד מלך שודי משלו
המעניק לו מגילת קלף זכה ודיסקית מצוחצחה בארמוני הוא.

יוסי פרלשטיין: redheads

*

אין לי מושג יrox מודיע אני מהפש אותן כתומות גם באתר גלי ערים
ומני לביאות וכל מני מודחים אשר איןנו יכולים בילדיהם בימי הות אלה.
אך עולה על גלי האתר "איך קוראים לאהבה שלי, איך קוראים לאהבה שלך"
אתה משנה מהליך, מעבר לתחנה הבאה. ערוץ הסרטים, ערוץ
הסוטים, זה מה שנשאר. לפחות אני שואף לאשה שתיה אתי, לפחות אני
מסחף בשתי, ירוטאלית ודמוקרטית, שווה לכל כיס שעדיין מקרין לכנות חשבו
טלפון ולשם לספק אינטנסיב.

*

אין לי מושג קלוש מודיע אני תר אחירה גם בקרב אדמניות מהוקצעות לשעה קלה
אולי כי איןני מסכימים בתוככיubi שהיא אשא. אולי אני רוצה אותה צונגה.
אולי היא בכלל האידית שטיין של קיומי הפרט ועל להיות האפיפיור של עצמי
כדי להזות אליה קטורת ולמולל לטינית לעילו כבודה וגם פאולוס השישי,
אחרי שעות העבודה לבש מכנסי גינס מהוהים וניגב את הרצפה.
וכי לי לדעת בבטחה מי הייתה האדמנית התורנית למייחשו בעמק הכא?

*

מה היה אילו?
אילו הייתה מוצאת את פת לחם בלהיות "גראני"?
זה כמו לזכות בפרס "גרامي" על הסרט הדוקומנטרי
"אלתרמניה"!

*

אדמנית, שkopft גורה,
זכת עור, מכוחות אור,
זרחתה כלגביש למולי, בדולח בנשמתי. מה גדולה הייתה שמחתי
לו ניצצת את הזוגיות וישבת על ברכי למען יחס גם לי.
מעניין שם אז היה שאנס לאדמוני לשים יד על הפאנטזיה ולעשותה מד חום.
פרימיטיבי ככל שהיא נמצאה עיל בכוור היישומי.
ואנו כי מול גלי ים ערפל באין אנבל לי איתי,
משל את הרצוי והמצוי ביני לבני,
וככה זכיתי בחקר תורת משמע העולמות.
השינויה העלונה לצפונות רוחיו ואיזו גינגיota במסכי.
הבדיקה הנושא על הסיכופון שקס בזוקר, מריק כל להנאותו, לוגם את התה שלו
ותוך כדי שהוא מודיע על זוג האופניים החלודים לדרכו ומצביע בסיפור
"אייה חיים נפלאים יש לי,
נשים, יין,
והמודל האחרון של לאMBERGEN".

*

כתמת שיער הולך ושב, כמו אייה צונאמי ששב מזעפה.
סובב הולך הרוח ועל מקוםו
הכל היה כבראשיתו. כי מן הכלול באט ואל הכלול תשוב,
עוד זבוב שזום באיזו פינה. רצה להוכיח שפעם אולי גם היא הייתה זמן אמיתי.
את המורה במכונית זמן. רצה להוכיח שפעם אולי גם היא הייתה זמן אמיתי.
זה בדיקות כמו לזוג חברות טלפונים סלולריים עם הגון הסגול. זו לא סתם שייחה,
זו חצר ביזנטינית או כוכב לכת בנסיגה. בחיים הכל בגבולות מגול נסוג, כמעט כמו
צונאמי או החולות ועדת פסיכיאטרית מחוזית.
אני לא אדע עוד את המורה, לא אדע עוד מואה, אטור אחר כוכבת אחרת, אדומה
لتפקיד ראש בסרט "לוליטה" ואולי אשא אותה לאשה
ושנינו נחיה באושר ובעוור עד עצם היום הזה.

יוסי פרלשטיין: גברת פרופסור דוקטור. לחמותל

*
הורתה לא פוציפ היתה אבל לו חוותה דה איבברו הייתי ואת "לו גולדתי גבר" כתבת הייתי רואה בה את גנסין בוגרשה או בוגינה או את פושקין על ספר זו קרב אודות איזו ריבבה. לבוא לעולם בעיר אלוהים בחג מתן תורה בשנות ארבעים למנהים ואחר כך לעלעל בכרכים עגמנים שבחזאת תושיה ובגויים שנרפים של אהיות מסוללות ביפוי שהיתה זה קצת למעלה ממידתה של לידה בת תשע. הד קולה נותר בין אבני לשיש, תמיד בגונה של שקיעה אחרונה, תמיד בא ידיעה לגבי מה שיפיציע ביום המחרת, או מקסימום במחരתיים.

*
בעצם הדקה שהגנים רחשו ונבלעו וצפפו כדי להביאה, הם לקחו הכל בחשבון. הם פעלו להעלotta צוהלת ושםחה. כהה זה שביוולגיה נפגשת בהיסטוריה. היצח ונפעה בצל מצולה ומשהו נותר עד בין אבני לשיש. הייתה מישיה ששיננה את שם מלובשטיין לסלע, הסכנה הצפונה היא לבזרא עוד סלע מריבה, מהותן שرك יד חזקה וזרוע נטויה. ומורה ושפטים אכזריים ומסמכים פסיקיאטריים אמורים לפצח. משחו בה נותר עד "אל תיגע بي" כי ביום בו יקטמוני טפרק וירמסוני טרפיך, לא אהיה לך דיוניאה, רק אשפיל תפוחתי הכתומה למען י策 לך, ראה הזורת!

*
מה עשית ברגעים היחדים שבהם פרי מגדים ניתק עם עילוסים ושאר מני ממוטים כשרים בתכלית של מני הmitsה שלאיישה? האם גם שם נותרת צוננת כמו להב שקיעה עלי כותל מערבי או לנוכח פיעמת לבו היוצא מלבו אליו? הייש רגע שבו את הפרשות בשור ודם ולא רק הנצח המורם מעם. האם אוכל אי פעם לראות מזורת מבלי יכולת לשלוט בעצמך ואחר כך מוחה במוחטה משובצת את סומק האף והבושא ולומר "הנה, אני יוצאת כרגע מסיפור של ברדי צבסקי"

*
גברת פרופסור דוקטור!
משה איש אלוהים היה כבד פה וכבד לשון.
הוילך את העם בישימון-ציה ולא שפך זמנו לבטלה במשחקי קוביה,
כך שוטים וקובוייטוסים וסתם טוטוסים
בהעולם הזה שעוננו גдол כאוך פרוזדורו לקראות הגאולה השלמה.
ואותי בראת כפטפטן שאפילו את לא תשימי עלי אפסר, לא מתג, לא רתמה.
בاهגיון למעמד של שאנסונייר העל הרצפה נהור זורז בראשנס לאסוף את החבורה
ובعودם מתמקחים במשחקי הקלפים יצא התוכי וצוחה עליינו "חברות מטומטמים".
ברור שזאת הייתה הבינה שאילפוהו בה אבל בראשנס שלשונו התגלגה בין הרים
ובין סלעים לא עלה לרגל לעיר האלוהים והרפואיים והקדושים.
בפסיקיאטריה קיים המונח "קאטוטוניה" ואולי משהו באוויר ההרים הצלול בהצליפה
על בכיו יידה מהול בפחד מן הלא נודע, בשמלת שחורה של אמא, בשלוחי חbra
קדישא ובטף של דברי כיבושים ותאניה כלפי מרים,
משחו רותח בפנים ולאחר מכן מה נשאר צח וצלול, קרוב כמו ורחוק כנicha דם,
גברת פרופסור דוקטור,
המורה!